

Egy megkésett befogadásért

Zsibói Béla

(Kolozsvár, 1942. aug. 25. – Salgótarján, 2015. ápr. 2.)

1987-et írtunk. Kora ősz volt. Esett, ha nem is különösebben. Egy erdélyi család érkezett a kisterenyei nevelőotthon területére. Itt kaptak szállást, új otthont, hazát. Ekkor futott be utánuk a bútoruk, és a kipakolásnál elkélt a segítség. Ráadásul egy magyar író jött el onnan. Ki ne élt volna a lehetőséggel, hogy találkozzon vele? Vártam a pillanatot, amikor a munka végeztével a konyhaasztal köré leülhettünk a bajuszt, és álcúcsán rövid szakállat viselő, szikár és nyílt tekintetű székellyel, Zsibói Bélával. Volt közöttünk olyan, aki jól informáltként faggatta, nekem csak innom kellett a Ceaușescu-rendszerről mondott szavait, miközben nikotintól sárgálló ujjai között lábatlan cigaretta parázslott – egyik a másik után. Önmaga felől leginkább csak hallgatott. Aligha voltak akkoriban már illúziói. Kolozsvárt nem önszántából hagyta el.

Az egyetemet követően újságíróként indult pályája – irodalmári elhivatottsággal. A második Forrás-nemzedékhez tartozóan jelentkezett az *Elveszett egység* című novelláskötetével 1974-ben, melynek különös atmoszférája társadalmi jelenségekre érzékeny emberre vallott. És egyenes beszédűre. Ez a tulajdonsága tette elviselhetetlenné a fölöttesei és a pártideológia szolgálói számára. Hamarosan elvesztette állását és mindenhol kitiltották. Az 1980-as évek második felében családotul Kisterenyére költözött, s az ottani nevelőotthonban kezdett el dolgozni. Szinte azonnal igyekszik bekapcsolódni a helyi irodalmi életbe. A Balassi Bálint Asztaltársaság első kiadványában, 1988-ban már egy regényrészlettel van jelen, s a rendszerváltással a *Palócföld* folyóirat főszerkesztő-helyettesévé nevezik ki. Úgy tűnik, az új otthona kegyesebb hozzá, ám a második szabad választást követően a lap megszüntetéséről keringeni kezd a hír. Az akkori politikai játszmák és megtorlások következtében Zsibói Bélának méltatlanul fölmondanak. Ezt követően a kisterenyei gimnáziumban vállal tanári állást nyugdíjazásáig, s az irodalmi közéletből teljesen kivonul. 2008-ban Nógrád Megye Közgyűlése irodalmi és közművelődési tevékenységéért Madách-díjban részesíti az ekkor már romló egészségi állapotban lévő író.

Hosszú, türelemmel viselt betegségéből 2015 Nagycsütörtökén (április 2.) tér vissza a lelke teremtőjéhez. És mi csak késve döbbenünk rá, egy nagy író itt élt, járt közöttünk.

Handó Péter, 2015. április 19.